

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. К., 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Йорданка Г. Янкова
Боян Б. Ешпеков

при участието на секретаря Пенка Цв. Вълкова

в присъствието на прокурора Д. Б. К.

като разгледа докладваното от Деян Г. Събев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20245100600006 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С Присъда № 77/12.12.2023 год., постановена по Н.о.х.дело № 1005/2023 год., К.йският районен съд е признал подсъдимия Н. А. М. от гр.К. за виновен в това, че на 25.11.2023 г од. в гр.К. управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „Д.“, с рег.№ * **** *, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно – 2.08 на хиляда, установено по надлежния ред, поради което и на основание чл.343б ал.1, във вр. с чл.58а ал.1 от НК му е наложил наказание „лишаване от свобода” за срок от 8 месеца, изпълнението на което е отложил на основание чл.66 ал.1 от НК за срок от 3 години, както и му е наложил кумулативно наказание „глоба” в размер на 200 лева. С присъдата съдът е наложил на подс.Н. А. М. и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 20 месеца, на основание чл.343г, във вр. с чл.343б ал.1, във вр. с чл.37 ал.1 т.7 от НК, като на основание чл.59 ал.4 от НК е приспаднал времето, през което същият е бил лишен по административен ред от възможността да упражнява това право, считано от 25.11.2023 год. На основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1, във вр. с

чл.53 ал.1 б.,,а“ от НК съдът е отнел в полза на Държавата 1/2 (една втора) идеална част от моторното превозно средство, послужило за извършване на престъплението - лек автомобил „Д.“, с рег.№ * **** **, рама № *****, собственост на подсъдимия Н. А. М.. Също на основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1 от НК, съдът е осъдил Н. А. М. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС – К., сумата в размер на 765 лева, представляваща равностойността на 1/2 идеална част от лек автомобил марка „Д.“, с рег.№ * **** **, рама № *****, собственост на М. М. М., послужил за извършване на престъплението по чл.343б ал.1 от НК. С присъдата съдът е осъдил подс.Н. А. М. да заплати по сметка на ОД на МВР – К. сумата в размер на 249.40 лв., представляваща направени разноси на досъдебното производство.

Въззивното производство е образувано по подадена въззивна жалба от упълномощения защитник на подсъдимия Н. А. М. - адв.Л. Б. от АК - К., в която се твърди, че наложеното на подсъдимия Н. А. наказание е явно несправедливо, а при приложение на разпоредбата на чл.343б ал.5, във вр. с чл.53 ал.1 б.,,а“ от НК е нарушен материалния закон. Жалбодалателят излага съображения, че при налагане на наказанията на подс.М. първоинстанционният съд не е отчел многобройните смекчаващи отговорността му обстоятелства – чистото му съдебно минало, положителни характеристични данни, младата му възраст, направените от същия самопризнания, критичното отношение към извършеното престъпление и оказване на пълно съдействие при извършената проверка, при които размерът и на двете наложени на подсъдимия наказания не е съобразен с ниската степен на обществена опасност на деянието и дееца. Счита, че при приложението на чл.343б ал.5 от НК съдът е осъдил подс.М. да заплати половината стойност на лекия автомобил, който е семейна имуществена общност, и наред с това е отнел от подсъдимия 1/2 идеална част от автомобила, при което е нарушил закона, тъй като е приложил и двете хипотези на предвидената в закона санкция. Жалбодалателят моли обжалваната присъда да бъде изменена, като бъде намален размера на наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“, да бъде намален размера на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“, както и да бъде отменено отнемането в полза на Държавата на 1/2 идеална част от лекия автомобил и да бъде постановено подсъдимият да заплати в полза на

Държавата цялата стойност на същия автомобил, който е послужил за извършване на престъплението, в размер на 1 530 лв., или да заплати 1/2 част от неговата стойност /765.00 лева/, която е негова собственост. В съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбодателят и подсъдимият поддържат жалбата по изложените в нея съображения.

Прокурорът от Окръжна прокуратура – К. в съдебно заседание изразява становище, че жалбата е неоснователна по отношение на искането за намаляване размера на наложените на подсъдимия М. наказания, тъй като намира същите за справедливи. Счита, че неправилно първоинстанционният съд е приложил разпоредбата на чл.343б ал.5 от НК, като правилният подход е при режим на семейна имуществена общност съдът да присъжда цялата равностойност на автомобила, послужил за извършване на престъплението, съобразно заключението на оценителната експертиза. Моли първоинстанционната присъда да бъде изменена само в частта ѝ относно отнемането на идеална част от автомобила.

Окръжният съд, като извърши проверка изцяло на правилността на обжалваната присъда, на основание чл.313 и сл. от НПК, с оглед доводите и оплакванията, съдържащи се във въззивната жалба, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена от легитимирано за подаването ѝ лице, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт и в законоустановения срок, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Първоинстанционният съд е положил необходимите усилия за цялостното изясняване на обстоятелствата по повдигнатото на подсъдимия Н. А. М. обвинение. Проведено е било съкратено съдебно следствие в първата инстанция по реда на чл.371 т.2, във вр. с чл.372 ал.4 и чл.373 ал.2 от НПК, при което подсъдимият М. е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и е изразил съгласие да не се събират доказателства за тези факти, като във въззивното производство не са събирани нови доказателства. Въз основа на събраните на досъдебното производство доказателства, от фактическа страна първоинстанционният съд е приел за установено следното:

Подсъдимият Н. А. М. е роден на **.**.**** год. в гр.К. и живее

постоянно в същия град. Има завършено основно образование, женен е, не е осъждан, работи като управител на търговско дружество. По местоживее не се ползва с добри характеристични данни.

Подсъдимият Н. М. бил правоспособен водач на моторни превозни средства. На 26.04.2022 год. от ОД МВР - К. му било издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство № ***** за категориите „В“, „М“ и „АМ“, със срок на вА.дност до 26.04.2032 год.

Н. М. употребил алкохол, но въпреки това в ранните часове на 25.11.2023 год. седнал зад волана на лек автомобил марка „Д.“ с рег.№ * **** *. В ранните часове на 25.11.2023 год. подсъдимият управлявал автомобила в гр.К. по ул.„О.“, в посока към училище „О.“. По същото това време в гр.К. по ул.„О.“, в срещуположната посока на движение на подсъдимия, с патрулен автомобил се движели служителите на РУ - К. - свидетелите Д. Г. и Ш. М.. За времето от 19.00 часа на 24.11.2023 год. до 07.00 часа на 25.11.2023 год., Г. и М. изпълнява. служебните си задължения по контрол на пътното движение и охрана на обществения ред на територията на гр.К..

В ранните часове на 25.11.2023 год. в гр.К. подсъдимият Н. М. с управлявания от него лек автомобил се движел по ул.„О.“ без включени светлини, когато бил забелязан от полицейските служители – свидетелите Г. и М., които се движели по същата улица срещу него със служебния автомобил. Полицейските служители решили да спрат автомобила, управляван от подсъдимия и да извършат проверка на водача, като му пода. сигнал за спиране. Н. М. ясно разпознал подадения му сигнал за проверка от страна на служителите на РУ - К. и спрял на ул.„О.“ в близост до Ц. - гр.К.. В хода на извършената проверка, свидетелите Г. и М. установили самоличността на подсъдимия, но също така установили, че той лъха на алкохол, за което пода. сигнал в ОДЧ, за да изпратят служител на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - К. за съдействие и проверка.

На място пристигнал свидетелят Н. П., на длъжност * в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - К.. За времето от 19.00 часа на 24.11.2023 год. до 07.00 часа на 25.11.2023 год. свидетелят П. изпълнявал служебните си задължения по контрол на пътното движение и охрана на обществения ред на територията на гр.К.. Той проверил Н. М. с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, с фабричен № ARNJ-0081, при което уредът отчел нА.чие на

концентрация на алкохол в размер на 2.13 на хиляда. Подсъдимият не приел показанията на техническото средство.

За констатираното нарушение на Н. М. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение с бл.серия ГА № 1149454/25.11.2023 год.

На подсъдимия бил издаден Талон за медицинско изследване с бл.№ 124290 и впоследствие той бил конвоиран до МБАЛ „Д-р Атанас Дафовски“ АД - гр.К., където дал кръв за изследване за употребата на алкохол, за което бил съставен съответният протокол.

На взетата проба кръв от подсъдимия Н. М. е назначена съдебно - химическа експертиза, видно от която в същата се доказва нА.чие на алкохол в количество 2.08 на хиляда.

В хода на разследването е назначена и съдебно - оценителна експертиза, от която се установява, че пазарната стойност на МПС - лек автомобил марка „Д.“ с рег.№ * **** **, към 25.11.2023 год. възлиза на 1 530 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от самопризнанието на подсъдимия Н. М., направено в хода на проведеното съкратено съдебно следствие пред първоинстанционния съд, при което същият е заявил, че признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителният акт и е съгласен да не се събират доказателства за тези факти; от събраните на досъдебното производство гласни доказателства, установени чрез гласните доказателствени средства – обясненията на подс.Н. А. М., дадени на досъдебното производство пред орган по разследването; показанията на свидетелите Ш. М., Д. Г. и Н. П., дадени на досъдебното производство пред орган по разследването; о т писмените доказателства, приобщени от първоинстанционния съд към доказателствената съвкупност по надлежния ред – писменото заключение на вещото лице Д. Н. по извършената на досъдебното производство съдебно – химическа експертиза – Протокол за химическо или химико – токсикологично изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози № 155/27.11.2023 год.; писменото заключение на вещото лице В. Д. по извършената на досъдебното производство съдебно - оценителна експертиза № 208/29.11.2023 год.; Протокол за оглед на местопроизшествие от 25.11.2023 год., ведно с приложен фотоалбум; Справка

за собственост на моторно превозно средство с рег.№ * **** **; Акт за установяване на административно нарушение с бл.серия ГА № 1149454/25.11.2023 год.; копие на Свидетелство за управление на МПС; Талон за медицинско изследване бл.№ 124290; Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 25.11.2023 год.; Справка от 04.10.2023 год. за последваща проверка на средства за измерване – анА.затори на алкохол в дъха; Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1300-000404/25.11.2023 год.; Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1300-000405/25.11.2023 год.; Справка за регистрация и собственост на моторно превозно средство с рег.№ * **** **; Справка за нарушител/водач на подсъдимия; Заявление за промяна на регистрация на МПС от 31.10.2017 год.; Свидетелство за регистрация на МПС - Част I; Договор от 09.08.2017 год. за покупко - продажба на МПС; Заповед за задържане на лице от 25.11.2023 год.; Удостоверение за сключен граждански брак от 22.11.2014 год.; Справка за съдимост на подсъдимия; Характеристична справка на подсъдимия; и Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние на подсъдимия, които гласни и писмени доказателства изцяло подкрепят самопризнанието на подсъдимия М., както правилно е приел и първоинстанционният съд.

При така установената по безспорен начин и от двете съдебни инстанции фактическа обстановка, настоящият състав намира, че подс.Н. М. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.343б ал.1 от НК - на инкриминираните дата и място - на 25.11.2023 год. в гр.К., управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „Д.“, с рег.№ * **** **, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно – 2.08 на хиляда, установено по надлежния ред, до какъвто правилен, обоснован и законосъобразен краен извод е достигнал и първоинстанционният съд. За да направи този извод, първоинстанционният съд се е позовал на признанието от подсъдимия на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и на доказателствата, събрани на досъдебното производство, които го подкрепят изцяло, като тези съображения се споделят напълно и от настоящата инстанция и не е необходимо да бъдат преповтаряни. Впрочем, спор относно така установената фактическа обстановка няма между страните, както няма спор и относно авторството на деянието, времето и начинът на

извършването му, формата на вината и правната квалификация на същото, като оплакванията на жалбоателя по същество касаят справедливостта на наложените на подс.М. наказания „лишаване от свобода“ и „лишаване от право да управлява МПС“, които счита за завишени по размер; както и приложението на разпоредбата на чл.343б ал.5, във вр. с ал.1 от НК, което счита за незаконосъобразно.

Обосновано и в съответствие с материалния закон първоинстанционният съд е приел, че управлението на МПС след употреба на алкохол от подс.М. е установено от обективна страна по несъмнен начин и по надлежния ред – този по Наредба № 1 от 19.07.2017 год. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Това е така, тъй като както правилно е посочил и първоинстанционният съд в мотивите към присъдата си, при извършената на инкриминираното място и по инкриминираното време проверка на подс.Н. М. в качеството му на водач на МПС с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, а впоследствие и при извършването на химическо изследване на кръвта на подсъдимия, е установено наличие на алкохол в кръвта на подс.М., в концентрация над законово определената граница от 1.2 на хиляда, а именно – 2.08 на хиляда. С други думи, по несъмнен начин е установено извършването на инкриминираното деяние от подс.М. от обективна страна.

Изцяло споделим е и извода на първоинстанционния съд за осъществяване на деянието, предмет на повдигнатото на подс.М. обвинение, от субективна страна, при форма на вината – пряк умисъл: същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Това е така, тъй като умисълът на подсъдимия при осъществяване на престъплението е обективиран в поведението му – несъмнено, с оглед възрастта му, образованието, нивото му на физическо и психическо развитие, придобитата правоспособност за управление на МПС и опита му като водач на МПС, подсъдимият М. е съзнавал, че е употребил алкохол, въпреки което е управлявал МПС на инкриминираните дата и място след такава употреба.

За да определи и наложи посочените по-горе наказания на подсъдимия М. по вид, размер и начин на изтърпяване, първоинстанционният съд е отчел като смекчаващи отговорността му обстоятелства – чистото му съдебно

минало, направеното самопризнание още на досъдебното производство /извън одобреното признание на фактите в рамките на проведеното съкратено съдебно следствие пред първата инстанция/ и добрите му характеристични данни; а като отегчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство съдът е отчел високата концентрация на алкохол в кръвта на подсъдимия, която е много над допустимата от закона такава. При индивидуА.зацията на наказанието първоинстанционният съд е отчел още и степента на обществена опасност на деянието – типична за престъплението; степента на обществена опасност на дееца – средна, предвид НА.чието и на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства; както и подбудите за извършване на деянието – незачитане на установените със ЗДвП правила за движение по пътищата. Въз основа на тях съдът е приел, че на подс.М. следва да бъде определено наказание при превес на смекчаващите отговорността му обстоятелства, в минималния предвиден в закона размер, а именно – наказание „лишаване от свобода“ за срок от 12 месеца. Съобразявайки императивната разпоредба на чл.373 ал.2 от НПК, с оглед проведеното съкратено съдебно следствие пред първата инстанция, и при приложението на чл.58а ал.1 от НК съдът е наМА.л така определеното наказание „лишаване от свобода“ с 1/3, като е наложил на подс.М. наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 месеца. Първоинстанционният съд е намерил, че с оглед НА.чието на предпоставките на чл.66 ал.1 от НК, както и с оглед възможността на подсъдимия да се поправи и превъзпита, без да е необходимо ефективното изтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“ и изолирането му от обществото, изпълнението на така наложеното такова наказание на подсъдимия следва да бъде отложено с изпитателен срок от три години. Съдът е наложил на подс.Н. М. и кумулативно предвиденото в разпоредбата на чл.343б ал.1 от НК наказание „глоба“ в минималния размер от 200 лв. На основание чл.343г, във вр. с чл.37 ал.1 т.7 от НК, първоинстанционният съд е наложил на подс.Н. М. наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 20 месеца, като в съответствие с разпоредбата на чл.59 ал.4 от НК правилно е приспаднал от така наложеното наказание времето, през което подс.М. е бил лишен от възможността да упражнява това право по административен ред, считано от 25.11.2023 год.

Настоящата инстанция намира, че така наложените на подс.М. наказания по вид, размер и начин на изтърпяване са необходими и достатъчни

за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 36 от НК – да се поправи и превъзпита подсъдимия към спазване на законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително - възпиращо спрямо него и възпитателно - предупредително спрямо другите членове на обществото, като същите отговарят на характера и тежестта на извършеното престъпление, на обществената опасност на деянието и на дееца, и са съобразени със смекчаващите и отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, т.е. същите не са явно несправедливи, каквото неоснователно оплакване прави жалбодателят във въззивната си жалба и в съдебно заседание пред настоящия съд. В тази връзка следва да се посочи, че при определяне и налагане на наказанията на подс.М. за извършеното престъпление първоинстанционният съд е съобразил и отчетел всички смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, посочени от жалбодателя във въззивната жалба като неотчетени такива от съда. Недоумение буди оплакването на жалбодателя във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е отчетел като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство младостта на последния, доколкото към момента на осъществяване на инкриминираното деяние подсъдимият М. е бил навършил 47-годишна възраст, т.е. очевидно същият не е млад човек. Обоснован и съобразен с материалния закон е и изводът на първоинстанционния съд за липсата на такива многобройни или изключителни смекчаващи отговорността на подс.М. обстоятелства, които да обусловят приложението на разпоредбите на чл.55 от НК, респ. на чл.58а ал.4 от НК, поради което в съответствие с материалния закон решаващият съд е наложил на подс.М. наказание „лишаване от свобода“ в абсолютно минималния възможен размер от 8 месеца /след редуцията по чл.58а ал.1 от НК/, без да съществува възможност за намаляването му. Що се отнася до наказанието „лишаване от право да управлява МПС“, следва да се отбележи, че определения на подс.М. размер е съобразен с константната съдебна практика на съдилищата в района при налагане на такова наказание.

Що се отнася до обжалваната първоинстанционна присъда в частта ѝ, с която е постановено отнемане в полза на Държавата на 1/2 идеална част от лекия автомобил, послужил за извършване на престъплението, на основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1, във вр. с чл.53 ал.1 б.,„а“ от НК, въззивният съд съобрази следното:

В тази ѝ част присъдата на първоинстанционния съд е неправилна –

необоснована и постановена в нарушение на материалния закон. Това е така, тъй като очевидно волята на законодателя при приемане на разпоредбата на чл.343б ал.5 от НК (нова –ДВ бр.67/2023 год., в сила от 08.08.2023 год.), съгласно която в случаите по ал.1 – 4 съдът отнема в полза на държавата превозното средство, послужило за извършване на престъплението и е собственост на дееца, а когато деецът не е собственик – да присъди равностойността му, е била при извършване на такова престъпление да бъде отнето в полза на държавата превозното средство, собственост на дееца, а ако последният не е собственик – да бъде присъдена пълната му равностойност, т.е. своеобразната санкция за неправомерното поведение на дееца, въведена с цитираната законова разпоредба, е насочена към отнемане на възможността на дееца да извършва други такива престъпления и касае превозното средство в неговата цялост, респ. неговата пълна равностойност, вкл. и в случаите, когато деецът е съсобственик на идеална част от МПС или същото представлява семейна имуществена общност. В тази връзка следва да се посочи, че настоящият състав не споделя изложените от първоинстанционният съд съображения в мотивите към присъдата в тази връзка – че следва да бъде отнета в полза на държавата 1/2 идеална част от моторното превозно средство, послужило за извършване на престъплението - лек автомобил марка „Д.“, с рег.№ * **** **, рама № *****, тъй като този автомобил е послужил за извършване на престъплението и 1/2 идеална част от него е собственост на дееца, поради което подлежи на отнемане на посоченото законово основание; както и че на основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1 от НК подсъдимият Н. М. следва да заплати по сметка на РС - К. сумата в размер на 765 лева, представляваща равностойността на другата 1/2 идеална част от посочения лек автомобил, собственост на съпругата му М. М. М., тъй като тази 1/2 част не е собственост на подсъдимия, като според първоинстанционният съд именно по този начин ще бъде взето решение в съответствие с разпоредбата на чл.343б, ал.5 от НК. Настоящата инстанция намира, че законът не е предвидил какво се случва при съсобственост върху автомобила, но е нелогично и несправедливо при изцяло лична собственост да се отнема целия автомобил, при изцяло чужда собственост да се присъжда равностойността на целия автомобил, а при НА.чие на съсобственост (вкл. и при режим на съпружеска имуществена общност) да се отнема само половината или друга идеална част от

автомобила, и да се присъжда равностойността на другата част, тъй като на законово ниво не се предвижда възможност за едновременното приложение на двете хипотези на чл.343б ал.5 от НК, а именно - да бъде отнета идеалната част от вещта, собственост на дееца, а за остатъка до пълната стойност на превозното средство да се присъжда съответна част от неговата равностойност. И тъй като при собственост върху превозното средство в режим на семейна имуществена общност /която впрочем е бездялова/, както е в настоящият случай, няма как да бъде отнет целия автомобил в полза на държавата, то съдът не следва да отнема идеална част от превозното средство, а следва да осъди подсъдимия да заплати пълната равностойност на същото, което решение би било законосъобразно и справедливо. Впрочем, аналогичен подход законодателя е възприел и при приемане на разпоредбите на чл.280 ал.5 и чл.281 ал.4 от НК, макар и в същите да е предвидил не присъждане на равностойността на превозното средство, а налагане на т.нар. „глоба“ /която не представлява наказание от системата на наказанията по НК/ в размер на равностойността му.

Предвид изложените съображения, и тъй като подсъдимият М. не е изключителен собственик на лекия автомобил марка „Д.“, с рег.№ * **** **, послужил за извършване на престъплението по чл.343б ал.1 от НК, а същият автомобил е в режим на съпругеска имуществена общност, въззивният съд намира, че законосъобразното приложение на разпоредбата на чл.343б ал.5, във вр. с ал.1 от НК изисква подс.М. да заплати в полза на държавата пълната равностойност на посочения лек автомобил по пазарната му оценка, съгласно заключението на извършената на досъдебното производство съдебно - оценителна експертиза. Посоченото налага обжалваната присъда да бъде изменена, като бъде отменена в частта ѝ, с която на основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1, във вр. с чл.53 ал.1 б.,а“ от НК е постановено отнемане в полза на Държавата на 1 /2 (една втора) идеална част от моторното превозно средство, послужило за извършване на престъплението - лек автомобил марка „Д.“, с рег.№ * **** **, рама № *****, собственост на подсъдимия Н. А. М., вместо което на основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1 от НК следва подс.Н. А. М. бъде осъден да заплати на Държавата сумата в размер на 765 лв., представляваща пазарната стойност /равностойността/ на посочената 1/2 идеална част от същия лек автомобил, съгласно заключението на извършената по делото съдебно - оценителна експертиза /доколкото с

друга част на присъдата подс.М. е осъден да заплати сумата в размер на 765 лв., представляваща равностойността на другата 1/2 идеална част, за която съдът е приел, че е собственост на съпругата му – М. М. М./.

Правилно, с оглед изхода на делото и на основание чл.189 ал.3 от НПК, първоинстанционният съд е възложил в тежест на подс.Н. М. заплащането на направените на досъдебното производство разноски в размер на 249.40 лв. по сметка на органа, който ги е направил – ОД на МВР – К..

С оглед изложеното, съдът намира, че извън наложителното изменение на обжалваната присъда в частта ѝ относно постановеното отнемане в полза на Държавата на 1/2 идеална част от лекия автомобил, послужил за извършване от подс.М. на престъплението по чл.343б ал.1 от НК, в останалата ѝ част присъдата на първоинстанционния съд е правилна, обоснована и законосъобразна, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а наложените на подсъдимия наказания не са явно несправедливи, т.е. не са налице основания за нейното отменяване или изменяване, поради което следва същата да бъде потвърдена в тази ѝ част.

Водим от изложеното, и на основание чл.334 т.3 и чл.334 т.6, във вр. с чл. 338 от НПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 77/12.12.2023 год., постановена по Н.о.х.дело № 1005/2023 год. по описа на К.йския районен съд, като я **ОТМЕНЯ в частта ѝ**, с която на основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1, във вр. с чл.53 ал.1 б.,а“ от НК съдът е отнел в полза на Държавата 1/2 (една втора) идеална част от моторното превозно средство, послужило на извършване на престъплението - лек автомобил марка марка „Д.“, с рег.№ * **** **, рама № *****, собственост на подсъдимия Н. А. М., **вместо което постановява:**

На основание чл.343б ал.5, във вр. с ал.1 от НК **ОСЪЖДА** Н. А. М. от гр.К., ул.,С.“ № *, вх.,*“, ет. *, ап. *, с ЕГН *****, **да заплати** в полза на ДЪРЖАВАТА сумата в размер на 765 /седемстотин шестдесет и пет/ лв., представляваща равностойността на 1/2 идеална част от лек автомобил марка „Д.“, с рег.№ * **** **, рама № *****.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на касационно обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____